Colofó del viatge

Avui en dia tothom fa un viatge, com més lluny millor. El meu periple estiuenc ha estat menys brillant que altres, he anat de Portbou a Blanes, recorrent això que s'anomena la «Costa Brava». No he gaudit de grans experiències, ni aventures, ni m'he sentit millor ni pitjor que els que han fugit a una remota illa del Pacífic, a una regió muntanyosa dels Andes o al cor de Manhattan. En un món intercomunicat permanentment, no pots desconnectar mai del teu fat, però he pogut contemplar de nou paisatges que m'eren familiars: la rambla de Portbou, l'arbre de la plaça de Colera –i el de Llançà–, el passeig de Sant Feliu i el camí de ronda de s'Agaró. He estat feliç tornant a aquests indrets i m'ha assaltat una profunda agror quan he revisitat els paradisos perduts d'Empuriabrava, de Platja d'Aro o de Lloret. He arribat a la conclusió que la Costa Brava és un got mig ple o mig buit i que tot depèn de com t'ho miris, el que passa és que hi ha uns quants indrets on de líquid en queda ben poc i, si vols parlar de la part plena del recipient, has de tirar de veta de la ficció, perquè la realitat ho supera tot amb escreix. Podem dir que gairebé ens hem carregat el paisatge, que no queda cap indret verge i que tot ho anem sacrificant en l'altar del turisme. He vist, això sí, coses meravelloses: crancs ermitans passejant-se pel fons de la badia del Cap de Creus, el fabulós bec de les cigonyes als Aiguamolls, el perenne vigia petri del Montgrí o una ermita perduda de l'Ardenya amb vistes al mar. Ara el viatge s'ha acabat i només espero que la bellesa perduri, que la lletjor minvi i que el blau persisteixi.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/08/31/colofo-del-viatge/864934.html?utm_source=rss